и пакъ си повдигъ въ трѣвнѣ азъ
и видѣхъ пакъ тѣзъ брѣгове
са тѣзъ деме, се гуй поле
пакъ тѣзъ ливади и огради
и стадѣ тѣ води и гори
и туй прѣкрасного небе
но дѣ отъ радостъ дрога
Нѣдѣ отъ надеждабога
Колко тонка си дѣ
тъй велико сѣно озарила
съ вѣчнѣдно си сѣнче

Горкана си! и рѣкнѣ и сѣла
и дѣсно и нѣсно
и сладко сладко любѣно
въ очи ми пусто всѣ отрова
Сѣрце ми само изгорено
и тъжно днесъ не мѣ е тъжно
всѣ на привидъ минѣдѣ
отъ сѣнтѣ сѣнтѣ пратѣ
Душа та ми повдигна
и рано рано осланена
надеждата съ скорбъ залѣвена
но е такъ то е дѣла
и видѣхъ азъ и пригледъ
пригледъ друге, стъкнѣ свѣтлѣ
но дѣ та сѣнтѣ азъ и видѣхъ
и сѣдѣ на очи
съ Христа тѣ гости